

alene imellem Ministeren og Udvalgets Medlemmer. Dette vilde jeg ansee for meget uheldigt; jeg troer, at det, da denne Forhandlings væsentligste Betydning vil være den, at faae Opfattelsen af disse Forhold klarere og maaskee derved faae Ordningen af dem ved Lovgivningen forberedt, vilde være ønskeligt, at ogsaa andre af Thingets ærede Medlemmer, hvoraf saa Mange have Interesse for og Kjendskab til det Spørgsmaal, som her er paa Bane, vilde udtale sig derom.

Indenrigsministeren: Jeg beklager, at jeg ikke før havde opfattet den ærede sidste Taler (Krieger) rigtigt, men ligeoverfor hans seneste Erklæring bliver det da nødvendigt for mig at gjentage min Paastand, hvis Rigtighed jeg maa bede erkjendt, saalænge den staaer usvækket, den nemlig, at Ministeren i dette Øieblik har og udøver den Myndighed, som jeg har paastaet. Jeg har sat særdeles Priis paa før at høre et æret Medlem her i Salen udenfor Udvalget udtale sig i en Retning, som væsentligt støttede min Opfattelse af Sagen.

Ordf: Jeg har begjært Ordet for i al Rorthed at søge at høre et Bidrag til Beviis for, at de ved Kjøbstæderne værende Havne tilhøre Communerne, og at dette er blevet anerkjendt af den absolute Regjering langt ind i det nuværende Aarhundrede. Da det i 1824 blev erkjendt, at Helsingørs Havn behøvede en Udvidelse, og det en Udvidelse, som vilde medføre en Udgift af henimod 100,000 Rb., men at Communen ikke selv var i Besiddelse af de dertil fornødne Midler, ansøgte den Regjeringen om at overtage denne Udvidelse. Dette blev ogsaa indrømmet ved en kongelig Resolution af 19de Mai 1824, der er optagen i Rescriptsamlingen. Een af de Betingelser, hvorunder Regjeringen gik ind paa Andragendet, lød imidlertid saaledes: „og iøvrigt under den Betingelse, at den nuværende, Communen tilhørende, Havn ophører at være under Byens Raadighed, og at derimod den hele Havn bliver kongelig.“ Her har man altsaa en fulkommen bestemt, tydelig og klar Udtalelse af Hans Majestæt Kongen om, at Havnen til-

hørte Byen; Byen maatte afstaae sin Raadighed over Havnen, for at Staten skulde gaae ind paa at udvide den og bære de dermed forbundne Omkostninger. Fra den Tid har altsaa Helsingørs Havn været Statens Havn, men der har aldrig i Communen været nogen Tvivl om, at den afstod Havnen til Staten just for at faae den udvidet.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig dog, at det Argument, som det ærede Medlem (Ordf) nu fremførte, ikke har synderlig større Styrke end det, som tidligere idag er blevet fremført for Havnenes communale Charakter, nemlig det, at man kalder dem communale Havne. Jeg beklager, at man ikke altid har været omhyggelig ved Affattelsen af kongelige Resolutioner, og at der ganske vist vil kunne paavises forskellige saadanne Udtryk som „den Byen tilhørende Havn“ osv.; men deri ligger dog ikke en Erkjendelse fra Regjeringens Side af, at Byen har Eiendomsret til Havnen. Dersom det ærede Medlem kunde have paaviist, at Staten havde kjøbt den paagjældende Havn af Byen, dersom han kunde have paaviist, at der var ydet Byen noget Vederlag for Afstaaelsen af den, saa vilde jeg tilstaae, at jeg erkjendte Betydningen af det citerede Udtryk, men ellers ikke.

Ordf: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordf: Vederlaget bestod deri, at Byen opnaaede ved Regjeringens Medvirkning en større og rummeligere Havn; i Betragtning af de Fordele, som dette uundgaaeligt maatte medføre, afstod Helsingørs Commune altsaa sin Havn.

Rielsen: Jeg skal kun tillade mig at henstille til den høitærede Minister eller til det ærede Udvalg, om der ikke til tredie Behandling maatte blive foretaget en Retteelse i andet Punktum af § 15. Efter hvad den ærede Ordfører har betegnet som den rette Forstaaelse